

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. O. o wznowienie postępowania
w sprawie z wniosku Gminy G.
przy uczestnictwie M. O.
o rozgraniczenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2012 r.,
zażalenia uczestnika na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 sierpnia 2012 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił wniesioną przez M. O. skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 3 października 2008 r., oddalającym apelację M. O. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 maja 2008 r., którym rozgraniczono położone w W. nieruchomości wnioskodawcy Gminy G. i uczestnika postępowania M.O.

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że uczestnik postępowania wnioski o wznowienie postępowania oparł na podstawie przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Wskazał, że po prawomocnym zakończeniu postępowania został odnaleziony dowód w postaci zdjęć lotniczych przedstawiający inny stan posiadania rozgraniczonych nieruchomości niż stanowiący podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętą przez sądy obu instancji. Opierając się na przeprowadzonym w sprawie dowodzie z opinii biegłego sądowego, Sąd odwoławczy uznał, że przedstawione przez M. O. środki dowodowe, na których oparł on skargę o wznowienie postępowania, nie mogą stanowić podstawy do ustalenia przebiegu granicy między rozgraniczonymi nieruchomościami w chwili wykonania zdjęć. Wspomniane środki dowodowe nie mają zatem wpływu na treść postanowienia wydanego w sprawie II Ca Wskazaną przez Sąd podstawę prawną oddalenia skargi o wznowienie postępowania stanowi art. 412 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie M. O. zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 403 § 2 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie jest orzeczeniem merytorycznym wydanym przez Sąd odwoławczy po ponownym rozpoznaniu sprawy. Takie orzeczenie podlega zaś zaskarżeniu za pomocą takich środków zaskarżenia, jakie przysługują od orzeczeń wydanych w danej instancji (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 października 1968 r., III CZP 78/68, OSNC 1968, nr 6, poz. 105). Od zaskarżonego postanowienia należało zatem wnieść skargę kasacyjną, a nie zażalenie. Zażalenie przysługuje bowiem na postanowienia o odrzuceniu skargi

– co nie ma miejsca w sprawie – na podstawie art. 410 k.p.c. (art. 394 § 1 i art. 394¹ § 2 k.p.c.). Wniesione w sprawie zażalenie należało zatem odrzucić jako niedopuszczalne.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ i art. 373 k.p.c.)